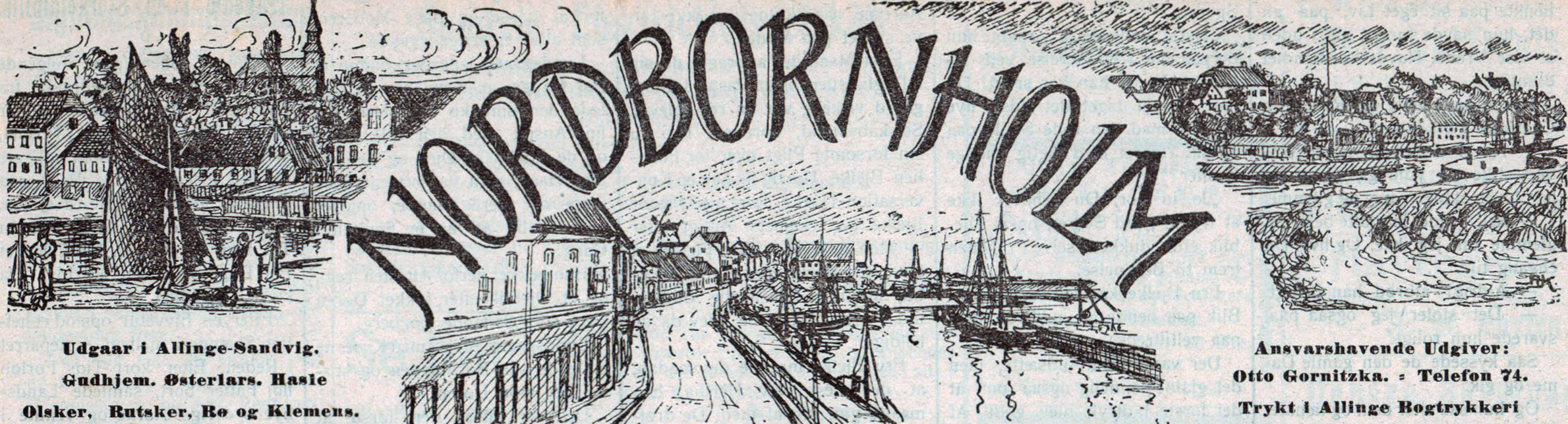

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 249

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 20. Maj

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1932

Et Kongerige for 15,000 Kroner.

—O—

Verdenshistoriens mest muntre Kapitel.

De sidste Dage har bragt Uroligheder paa New-Zealand, Danmarks store Konkurrent i Kampen om det engelske Smørmarked.

For et Hundred Aar siden, da Koloniseringen af New-Zealand var ved at tage Fart paa, og det endnu stod uklart, hvilken europæisk Magt, der vilde paatage sig den samfundsmæssige Ordning af dette nye Land, som helt, siden Tasman opdagede det i 1643, havde ligget ret upaaagtet, var Uroen dog væsentlig større. Nybyggerne krigedes med de Indfødte, Maoriene, og der blev ikke Ro, før England havde taget Afære.

Endda havde New Zealand gennem en Aarrække en europæisk „Konge“. Hans Historie er et Eventyr — og han selv var da ogsaa en Eventyrer.

Hvad man ved om den mystiske „Kong Charles“.

Nu til Dags lader det sig ikke gøre, selv for Milliarder, at købe et Kongerige, men Franskmanden, Baron Charles de Thierry, købte sig et for 800 Pund Sterling, hvilket vil sige ca. 15,000 Kroner, og dette Rige var New Zealand. Thierry var en saare mystisk Person. Han var Royalist og da Ludvig den Sekstende fejedes af Tronen, skyndte han at vende Frankrig Ryggen for at redde sit Hoved. Han mentes at være Søn af en højtstående Embedsmand under det gamle Regime, men visse Ting tyder paa, at han faktisk var illegitim Søn af Ludvig den Sekstendes Broder Charles. Rimeligvis har denne hjulpet ham under de første Aars Omflakken efter Revolutionen, og da ogsaa Napoleon-Perioden var løbet ud, dukkede han op som ansat ved den franske Ambassade i London. Længe blev han dog ikke her. Han bortførte pludselig Datteren af en fremragende engelsk Gejstlig og giftede sig med hende. Den svigerfaderlige Tilgivelse blev imidlertid hurtig opnaaet paa Betingelsen af, at Thierry skulde studere Teologi ved Cambridge-Universitetet.

Studenten køber Kongerige.

Det blev Teologien, der afstedkom Kongeventyret.

I Cambridge mødte Thierry en Missionær Kondall, som en Tid havde virket paa New-Zealand og derfra var vendt hjem med et Par Maorihøvdinge. Kondall var Forretningsmand. Han fortalte, at Kongedømmet New Zealand var til Salgs. Thierry kande faa det for 800 Pund. Maorihøvdingene bekræftede Rigtigheden heraf, og

Thierry lagde Pengene paa Bordet. Dermed var han den lykkelige Ejer af hele New-Zealand og Konge over en stor Folkestamme.

Fra dette Øjeblik, det var i 1822, blev den franske Barons Liv for Alvor eventyrligt. Med Betalingen af de 800 Pund havde den nye Majestæt tømt sine Lommer. Og naturligvis maatte der nogen Kapital til for at overtage den fjerntliggende Rige. Ja, han havde ikke engang Haab om at kunne rejse de nødvendige Penge til Billetten til New-Zealand. Han bad den engelske Regering om Hjælp, og han bønfaaldt Frankrig. Ingen af disse Lande havde Gnist af Interesse for hans Kongerige.

Verden rundt efter Penge.

Langsomt gik det op for Thierry, at han blev nødt til selv at tjene Moneterne, hvis han nogen Sinde skulde faa Held af at tiltræde Regeringen i sit Rige. Han kom saa i Tanker om, at han var Kompagnon i en Forretning i Paris. Og derhen skyndte han sig for at faa sin Part af Værdierne. Men Kompagnonen havde forlængst solgt det hele og var forduftet med Pengene. Kongen af New-Zealand blev rasende og forfulgte Bedrageren, som han imidlertid ikke fandt noget Spor af, og en skønne Dag stod han selv hjælpeløs og uden en Skilling i fransk Vestindien. Og da ingen vilde forære Kong Thierry noget, strammede han sig op. I Virkeligheden kunde han kun een Ting grundigt. Det var Klaverstemning, og det gjorde han saa nu. Det gav i hvert Fald til Livets Ophold. Han stemte alle de Pianoer, som fandtes paa Martinique og Guadeloupe. Det var et haardt Job, men det blev gjort, og da der ikke var et eneste Klaver tilbage, som trængte til hans Behandling, gav han en Koncert, der i Overskud indbragte ham 16 Pund.

En „beslaglagt“ Kasse og lidt Sørøveri.

Fra Guadeloupe gik Thierrys kongelige Vej til Centralamerika. Plattenslageri havde givet ham en lille Driftskapital, og nu kastede han sig over Kanalbyggeri. Det gik paa Aktier, og den new-zealandske Konge var en sjælden Dygtighed til at prakke Folk Aktier paa. Pengene gik naturligvis i Foretagendets Kasse, og til at begynde med syntes det virkelig, som om han havde til Hensigt at gennemføre Kanalprojektet. Men saa gik det med eet op for ham, at Centralamerika godt kunde vente lidt paa at faa bygget Kanaler. Han beslaglagde uden vide Aktieselskabets Kasse, og med Hustru og fem Børn drog han bort. Nu vilde han tage sit Land i Besiddelse.

Thierry var dog ikke den Mand, der hastede. Han gav sig tværti-

mod særdeles god Tid. Det blev til ret lange Ophold paa forskellige polynesiske Øer, og da han endelig naaede til Tahiti, følte han sig saa tilpas ved Forholdene der, at han for længere Tid slog sig til Ro. Sandt at sige var Aarsagen nok den, at han her etablerede sig som Sørøver, hvilke Medier kastede ekstra godt af sig. Han naaede nu endelig at blive en rig Mand, og fra Tahiti begyndte han da ogsaa at udstede Munifester, i hvilke han kaldte sig „Konge af New-Zealand“.

Da „Regeringen“ organiseredes.

Det store Øjeblik var nær. Thierry brød op fra Tahiti og sejlede med hele den øvrige „Kongefamilie“ til Sidney. Der satte han sig til det alvorsfulde Arbejde at udarbejde Planerne for sin forestaaende landsfaderlige Virksomhed.

Først og fremmest engagerede han — uden smaaligt Hensyn til Kvalitet — 50 Personer, der skulde udgøre Kongen af New-Zealands „Følge“, ansatte endvidere en Professor med den Opgave at lede Børnenes Opdragelse. „Thi, skriver han i et efterladende Brev, jeg vil, at mine Børn skal være værdige Kongeætlinge“.

Løvrigt gik Thierrys Planer ud paa, naar han var vel ankommen til New-Zealand, at oprette to Skoler, en for Drengene og en for Piger, og i hver af disse Skoler skulde hans og Ledsagernes Børn udgøre Eliten. Sønner og Døtre af Maorihøvdingene var det hans Plan at give en første Klasses engelsk Opdragelse paa Statens Bekostning.

Eventyrets Ende.

Tyve Aar efter Købet af Kongeriet landede saa endelig Kong Thierry ved Hokianga-Bugten paa Nordøens Vestkyst. Han fulgtes af ca. 100 Mand. rentud sagt australske Banditter, men om at sætte sig paa nogen Trone, blev der ikke Tale. Saavel Kolonister som Indfødte lo hjerteligt ad Majestæten. Og hvad værre var, han var kommen for sent. England havde indlemmet Landet blandt sine Dominions, formedelst den ordnende Haand nu var blevet paatrængende nødvendig, og vel ogsaa fordi Frankrig var begyndt at gøre Mine til at tage sig af „Kong Charles' vanskottede Rige“.

Saa nær ved Kongedømmet og dog saa fjernt stod altsaa den mærkelige franske Baron. De 800 Pund var betalt forgæves, og tyve Aars Slid med Klaverstemning, Kanalbedrageri og Sørøveri skulde ikke bære Frugt. Han var efter sin egen Mening skammelig snydt for Kongekronen, og i sin Harm beslattede han ikke at give op uden Sværdslag. Herom er dog kun at berette, at han simpelthen

blev jaget bort med hele sin „Regering“ og helesitanløbne „Følge“.

„Kongen af New-Zealand“ endte derefter sin Saga som Sørøver paastaas det. I hvert Fald forsvandt han for evigt ud af New-Zealands Historie.

En anden Metode.

—O—

— Det er Fruens Svigerdatter, meldte Jomfruen.

— Javel, lad hende blot komme ind.

Jomfruen gik, og et Øjeblik efter traadte en ung, smuk og elegant Dame ind.

— Nej, er det Dig, Charlotte? ... Hvor er Robert?

— Robert er ikke med. Jeg kommer alene. Jeg er rejst fra ham.

— Rejst ... men. mit Barn ... hvad mener Du?

— Jeg mener, at Robert ikke elsker mig mere, at han gør mig ulykkelig, og nu maa det være nok!

— Men hvad er der da hændet?

— Alt og intet. Han forsømmer, gør Kur til enhver Kvinde, han møder — undtagen netop mig. Det begyndte for et Aar siden. Først vilde jeg ikke tro det, men sagde til mig selv: Det er kun Dumheder, det betyder intet! Men i Længden kunde jeg ikke holde det ud. Jeg sagde det til ham; han slog det hen med Snak og sagde, at jeg var forrykt — jeg græd, og han lo. Aah, Du ved ikke, hvor ulykkelig jeg har været.

— Jo, sagde Fru Villetier, jeg ved det.

— I Ferien var vi jo i Eroizeville, og der traf vi Simone paldøiz. Du kender hende. Under Paaskud af, at hun er skilt, lader hun alle Mænd gøre Kur til sig. Desværre har jeg gaaet i samme Skole som hun, og det benytter hun sig af til at søge Selskab med os. Hun var med os paa vore Spadsereture, i Casinoet hver Aften og overalt, hvor vi gik og stod. Robert flirtede med hende, og de morede sig, men mig var der ingen, der brød sig om. Igaar kom jeg pludselig ind i et Værelse og saa dem sammen der — ja, de omfavnede ganske vist ikke hinanden, men de var ikke langt derfra! I Morges skulde vi paa Udflugt, og hun skulde med — som sædvanlig. Jeg sagde imidlertid til Robert, at jeg var træt og ikke kunde tage med og bad ham samtidig blive hjemme hos mig. Men han lo kun af mig — og derfor skal det være Slut! Nu er jeg rejst fra ham. Jeg er kommet her for at sige Dig det. Tilbage til ham tager jeg ikke.

Hun kunde ikke længere holde Taarerne tilbage. Den gamle Dame tog rørt hendes Hænder. „Han har været lidt letsindig, men Du

kan ikke saadan gaa fra ham! En Hustru skal være overbærende“.

— Nej, jeg har været overbærende tilstrækkelig længe. Nu vil jeg ikke mere!

— Mit Barn, sagde den gamle Dame sagte, jeg kan ikke se roligt paa, at Du saadan ødelægger dit Hjem. Nu skal jeg fortælle Dig min egen Historie — maaske kan Du lære noget af den, Robert ligner sin Fader. Hvad Du nu kender, har jeg kendt mange Gange og i mange Aar! Roberts Fader var letsindig som han, og han gjorde Lykke hos Damerne. Mange Gange klagede jeg uden Resultat. Men jeg holdt af ham, og jeg forblev i mit Hjem. Og nu er Aarene gaaet, og vi sidder som to gamle fredelige Mennesker, der holder af hinanden og har det udmærket — trods alt!

— Nej! — Den unge Kvinde løftede stolt sit Hoved — nej, saadan skal det ikke gaa for mig! Vente og lide — nej, saagaar jeg hellere fra ham! Ogsaa jeg holder af Robert, men just derfor vil jeg ikke finde mig i ...

Det ringede heftigt paa Dørklokken, og straks derefter hørtes en ophidset Stemme i Forstuen.

— Det er ham! sagde Fru Villetier.

— Jeg vil ikke møde ham! hviskede Charlotte nervøst.

— Nej, gaa blot ind i Værelset ved Siden af.

Charlotte var knap ude af Døren, før en ung Mand kom stormende ind.

— Hun er her, ikke sandt, raabte han. — Jeg vidste, at hun straks vilde gaa til Dig. Dets krev hun i Brevet, som hun havde lagt derhjemme. Hvor er hun nu?

— Robert, sagde Fru Villetier strengt, Du har gjort Uret mod din Hustru.

— Jeg? Slet ikke; det er en Misforstaaelse. Jeg har maaske været uforsigtig og tankeløs — men at hun kunde gaa fra mig for det ... Jeg elsker hende jo! Jeg kan ikke forstaa, hvorledes hun kan gøre det! Jeg var saa sikker paa, at hun elskede mig.

— Ja, sagde Fru Villetier, saa sikker, at Du satte alle Hensyn til Side!

Hun saa paa sin Søn og tænkte: Hvor ligner han dog sin Fader!

— Mor, sagde Robert, hvor er Charlotte? Jeg vil tale med hende og bede hende om Forladelse. Det er kun hende jeg elsker — de andre bryder jeg mig slet ikke om. Jeg skal aldrig, aldrig mere ...

— Ja, sig det til hende, sagde Fru Villetier og pegede paa Døren, gennem hvilken Charlotte var forsvundet.

Han skyndte sig ind i det andet Værelse. Fru Villetier forblev siddende. Hun hørte Stemmer derinde fra, den ene heftig og bøn-faldende, den anden først vred og

haard, siden lidt mildere . . Hun tænkte paa sit eget Liv, paa alt det, hun havde fundet sig i uden at vise Vrede. Havde hun handlet dumt?

Døren aabnedes, og Robert og Charlotte kom ind.

— Nu er det ovre, sagde Robert stille og ydmygt, Charlotte har lovet at tilgive mig og glemme.

— Nej, sagde Charlotte bestemt, glemme kan jeg ikke. Og hvis Du engang til . . .

— Aldrig! afbrød han heftigt.

— Det stoler jeg ogsaa paa, svarede hun roligt.

Saa kyssede de den gamle Dame og gik.

Og hun saa efter dem og tænkte: det var en anden Metode end min, havde jeg blot kendt den dengang.

Kapellanen.

Fortælling af **Niels Lykke.**

—o—

Det var med en vis Beklemmelse om Hjertet, at Fru Pastorinde Bjelke ventede paa den nye Kapellan, Svend Lundsgaard.

Hun sad paa sin Forhøjning ved Vinduet i Dagligstuen med en opslaaet Bog foran sig; men det var hende ganske umuligt at holde Tankerne samlede ved Bogen. — Hvordan mon den nye Kapellan saa ud? Mon han var smuk, og mon han var forlovet?

Det var nu særlig det sidste Spørgsmaal, der optog hendes Tanker meget stærkt.

Aa, hvilken frygtelig Spænding at være i Hjertet hamrede og bankede og Kinderne blussede. Om han kunde prædike, interesserede hende derimod ikke. Nej, det var hende aldeles ligegyldig, naar blot han ikke var forlovet.

Lundsgaard var nemlig den femte og efter al Sandsynlighed ogsaa den sidste Kapellan, der rykkede ind hos velærværdige Sognepræst Bjelke til Søby og Maarup Menigheder.

Helbredet var nemlig ikke godt, og inden ret længe blev han nok nødsaget til at trække sig tilbage — og da Datteren, den tre og trediveaarige Herta, endnu ikke havde gjort sin Lykke — ja, saa var det ikke saa underligt, at Fru Bjelke var meget beklemmt. Det havde hun for Resten været for hver Kapellan, der var kommet, men dog aldrig i saa høj Grad som denne Gang.

Det havde altid været hendes Drøm, at Herta skulde være hendes Efterfølger i Præstegaarden, saa skulde hun og Bjelke saa rart blive boende i deres gamle Stuer, naar Bjelke trak sig tilbage, Lejligheden var mere end stor nok. — Ja, det havde været hendes Drøm baade i vaagen og ikke vaagen Tilstand.

Men til alt Uheld var Frøken Herta ikke nogen Skønhed — langt fra, og hun var da ogsaa blevet forsmået af alle fire Kapellaner, trods alle Anstrengelser og Planer. Derfor var Svend Lundsgaards Ankomst en uhyre vigtig Begivenhed, der nok kunde faa Hjertet til at banke. Thi nu eller aldrig det var Fru Bjelke paa det rene med.

Aah! Hun pressede Haanden op mod Hjertet og forsøgte at genoptage Læsningen, og skønt Bogen var meget spændende og lige efter Fru Bjelkes Smag om to elskede saa dansede dog Bogstaverne saadan rundt for hende, at de flød ud i et.

Men endelig fløjtede da Toget og forkyndte sin Ankomst.

Aa, Gud ske Lov! Saa vilde han snart være der! Fru Bjelke lukkede Bogen, steg ned ad For-

højningen og kastede et Blik i Spejlet.

„Herta, søde Herta“, raabte hun derpaa ind i et Værelse ved Siden af. Nu er han her snart! Du har da vel taget det sidste nye Silkeliv med den røde Sløjfe paa og sat Haaret med rigtig mange Krøller?”

„Jo, jo Mor, Du behøver ikke at frygte“, lød Svaret, og et Øjeblik efter dukkede selve Frøkenen frem til Beskuelse.

Fru Bjelke kastede et prøvende Blik paa hende og nikkede derpaa veltilfreds.

Der var intet at udsætte, men det gjaldt sandelig ogsaa om, at det første Indtryk blev godt. Af det ahang der saa meget!

„Ja, lille Hertha, lad os saa haabe det bedste“, udbød Fru Bjelke helt rørt og tog Datteren om Halsen.

Kort efter lød Pastor Bjelkes og Kapellanens Stemme ude i Forstuen.

„Ja, saa hjertelig velkommen til Præstegaarden, og Gud give, at De maa komme til at befinde Dem godt under vort ringe Tag“, lød det med Bjelkes rystende Stemme.

Derpaa aabnede han Døren og Lundsgaard blev skubbet ind i Dagligstuen.

Fru Bjelke kastede Blikket hen til hans højre Haand.

Aa, Gud være lovet! Han havde ikke Ring paa! Der var altsaa Haab:

Og med det mest smilende Ansigt af Verden gik hun ham i Møde, trykkede ham hjerteligt i Haanden og bød ham velkommen!

En stor tung Byrde var faldet fra hendes Hjerte, og gerne havde hun taget ham i Favn.

Saa glad var hun.

Nu kom Herta frem, blev præ-senteret og hilste med et lille Kniks.

„Ikke saa ilde et Par“, tænkte Fru Bjelke og betragtede Kapellanen nøje. Godt, at hun havde faaet ført sin Vilje igennem med at faa Kapellan endnu en Gang.

„Ja, Hr. Lundsgaard har jo rejst en lang Vej, jeg foreslaar, at vi straks sætter os til Bords“, lød det fra Bjelke, da Hilsningen var til Ende. Det var gaaet lidt over den sædvanlige Spisetid, hvilket han særdeles vel kunde mærke paa sin Mave, og han længtes derfor stærkt efter at se, hvilke Overraskelser Fru Else havde at byde.

Bjelke satte nemlig meget stor Pris paa et veldækket Bord. Maaltiderne var nogle af hans bedste Stunder.

Fru Bjelke slog Fløjddørene op til Spisestuen, og kort efter var Maaltidet i Gang.

Pastor Lundsgaards Plads var ved Siden af Frøken Hertha; men han glemte fuldstændig sin Pligt som Bordherre for at spise og beskue de mange Retter.

Et saa veldækket Bord havde han ikke set i mange Herrens Tider. Hvis der vankede saadanne Retter hver Dag — ih bevares! Saa var han jo kommet til et helt Slaraffenland.

Det var rigtignok noget andet end det, han var vænnet til at faa inde paa sin Kvist i København.

Og han lod det ene Stykke Gaasesteg forsvinde efter det andet.

Bjelke spildte heller ikke Tiden med at snakke, saa Maaltidet forløb omtrent i Tavshed. Hans Valgsprog var: Først spise, siden snakke. Saa der var derfor god Lejlighed for Fru Bjelke til at betragte den nye Kapellan.

At han tog godt for sig af Retterne, glædede hende, og saa sandt som hun var Fru Else Bjelke, født

von Hauer, medadeligt Blod i Aarerne, saa skulde der ikke blive sparet paa Maden.

Efter Maaltidet anbragte de sig i Dagligstuen, og da Pastor Lundsgaard virkelig var en ret beleven Selskabsmand, oprettede han nu sin forsømte Pligt over for Familien Bjelke. Hurtig fik han en Konversation i Gang, først med Pastor Bjelke om Sognets Anliggender — men da Bjelke altid plejede at blive saa døsigt efter et godt Maaltid, slumrede han hurtigt blideligt ind — og Damerne blev da de heldige.

Fru Bjelke magede det saadan, at det mest blev Hertha, han maatte give sig af med. De drøftede Litteratur, Musik, Teater, Broderi, ja, saagar saa almindelige Ting som Hønseri og Svineavl saa godt, at Fru Bjeikes Hjerte var ikke langt fra at slaa højt af Glæde. Det kunde aldrig fejle, at de to passede for hinanden! Og opfyldt af de bedste Forhaabninger gik hun til Ro.

— — —

Svend Lundsgaard sidder den næste Dag paa sit Værelse og kigger ud over Egnen.

Meget naturskøn er den ikke; flad og jævn, som det meste af Lolland er. Markerne er indhegnede af store, knortede Pile, og hist og her ligger et lille Stykke Skov.

Lundsgaard er faldet i Tanker.

Det var altsaa for de Folk, der boede derude i de store Gaarde og de smaa Hytter, at han nu skulde prædike. Mon han nu ogsaa evnede at faa trukket dem til Guds Hus? Ja, i Begyndelsen vilde de nok komme — Nysgerigheden vilde drive dem — men senere? Og evnede han at være Præst uden for Kirken? Aa, nej, det var sandelig ikke nogen let Gerning, han var gaaet ind til. Men med Guds Bistand vilde det nok gaa. Han var jo opvokset paa Landet, saa helt ukendt med Landboernes Tænken og Leve-maade var han da ikke — —

Men bankede det ikke?

Lundsgaard farer sammen og raaber:

„Kom ind!“

Døren aabnes, og en ung Pige kommer ind. Undseeligt og med blussende Kinder rækker hun en rød og arbejdsvant Haand frem til Goddag, og paa lidt bredt og syngende lollandsk fremfører hun sit Ærinde.

Hun vilde da bede Kapellanen om at udfærdige en Daabsattest. Pastor Bjelke var ikke hjemme, saa Fruen havde vist hende over til ham.

Jo, det vilde da Lundsgaard gerne. Efter at have budt hende at tage Plads henter han Kirkebogen i Pastor Bjelkes Kontor, og en lille Stund efter sidder han lige over for den unge Pige og blader for at finde det opgivne Aarstal og Navn.

Endelig finder han det.

„Johanne Engberg, født den 10. September 18 . ., Datter af Husmand Karl Engberg og Hustru, Kristine Malvine, født Jensen“, læser han, hæver Blikket fra Bogen og ser op paa hende.

„Passer det?”

Jø, det passede. Den unge Pige slaar sine smukke skælmske Øjne op og giver sig til at kramme sit Lommeværk.

Lundsgaard griber Pennen, dyp- per den og udfærdiger Attesten. Derpaa folder han den sammen, men førend han rækker hende den, giver han sig til at spørge hende ud om Forældre, Søkende og lignende.

Den unge Pige svarer undseligt, at Faderen er død, at hun er ene-

ste Barn, og at hun er hjemme for at passe og pleje Moderen, som altid er sengeliggende.

Lundsgaard spørger endnu et Par Gange, medens han betragtede den smukke Skikkelse, det fine Ansigt med den lille Mund og de skælmske Øjne og det yndige Haar; men da Svarene blev mere og mere knappe, opgiver han endelig at faa en Samtale i Gang.

Han rækker derfor Attesten frem, og et Øjeblik efter lukker Døren sig i efter Johanne Engberg.

Lundsgaard staar med Knoerne hvilende paa Bordpladen og stirrer hen mod Døren.

Det var altsaa den første af Menigheden! Og længe staar han hensunket i Tanker; men endelig river han sig løs, gaar hen til Vinduet og kigger og naar lige at faa et Glimt af den unge Pige at se, førend hun forsvinder bag Skolen.

Derpaa tager han det nye Testamentet frem af Kofferten og sætter sig hen til Skrivebordet for at læse Evangeliet til den kommende Søndag igennem.

Det var om Brylluppet i Kana; men hvor megen Umage han end gør sig, formaar han dog ikke at samle Tankerne. Hidtil har han aldrig ofret det svage Køn en eneste Tanke — han har været saa optaget af sine Studier, at der ikke er blevet Tid — og da han er naaet de otte og tyve uden en eneste Smule Forelskelse, har han ikke været langt fra at bilde sig ind, at den Slags ikke laa for ham.

Men nu, ja, nu er han næsten ved at tro, at ogsaa han kunde blive forelsket; der dukkede stadig et Ansigt frem for ham, og det er Johanne Engbergs!

— — —

Forts.

Tragedie i en Storkefamilie.

—o—

„Times“ offentliggør følgende lille gribende Familiedrama fra Dyreriget: Da Storkene i Aar vendte tilbage til Eseby i Tyrkiet, slog det samme Par som tidligere sig ned i deres gamle Rede paa Taget af Mehmet Effendis Hus. Hunnen lagde Æg, og efter nogen Tid kom der Unger. Indtil for et Par Dage siden var alt Idyl. Da skete Tragedien.

Efter en Flyvetur opstod et heftigt Skænderi mellem Ægteparret i Reden. Efter kort Tids Forløb fløj Fatter bort, samlede Landsbyens øvrige Størke og vendte i Spidsen for Flokken tilbage og undersøgte Reden under ivrig Diskussion, der endte med, at Fatter dræbte sin Kone!

Da dette sørgelige Arbejde var udført, saa Husets Folk Storkenkemanden bære en af Ungerne fra Reden og sætte den blidt ned paa Jorden. Man kan tænke sig Tilskuernes Forbavselse, da de opdagede, at Ungen ikke var en Stork, men en Kalkun. Den myrdede Skorkemor var blevet overbevist om Utroskab og havde lidt sin Straf.

Hele Landsbyen var uhyre op-hidset over Tragedien i Storkefamilien, og først efter flere Timers Forløb fik man en Opklaring paa Mysteriet. Det viste sig, at en lille Dreng var klatret op til Storkereden lige efter at Storkemor havde lagt sine Æg og havde ombyttet et af dem med et Kalkunæg. Ungerne var i Tidens Fylde kommet frem af Skallerne, og i Begyndelsen havde Storkefar intet opdaget. Men pludselig var det gaaet op for ham, at han ikke var Far til Kalkunkyllingen og saa skete Dramaet.

Mejeriet Kajbjerggaard.

Vi kan anbefale vor Annanas-, Nougat- og Vanillie-Is og vore Ispinde, Byens bedste. — Alle Sorter kan uden forudgaaende Bestilling faas hos **Hr. Knud Hansen, Havnegade og Enkefru Jensen, Sandvig.**

Ring til Nr. 86 - og Isen bringes!

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erindring.

Vi har særlig billige Priser paa

emailerede Vaske og Murgryder

som er paa Lager i mange Størrelser.

Galvaniserede Spande og Baljer

sælges til meget smaa Priser i

Nordlandets Handelshus.

Meget stærke kantskaarne Brædder.

Alle Tykkelser, alle Bredder, alle Længder, passende til alt Reparationsarbejde - og Priserne er meget billige, naar der sælges kontant.

Nordlandets Handelshus.

Til Eftersaaning

og til Grøntfoder anbefales Vikker, Ærter og Blandingskorn samt alle Sorter Roer — af prima Kvalitet.

Superfosfat, Kalksalpeter, Chili-Salpeter, udsælges til smaa Priser pr. Kontant.

Nordlandets Handelshus.

Karlsens Flødeis!

•••••

Vanille, Ananas, Naugat i 1/1 og 1/2 Liter Maal a 80 Øre pr. 1/2 Liter. Selskabsanretninger paa Bestilling. **Vaffer. Bægre, Ispinde. Marckmann, Hasle.**

Ligningskommissionen.

I Aar og Dag har jeg passet mit Arbejde som Skærveslager uden at blande mig i kommunale Forhold; men da det nu kun er mig tilladt at slaa 1/2 Favn Skærver ugentlig, har jeg saa rigelig Tid tilovers, at jeg atter vil lade min Røst lyde i Laget.

Det er Behandlingen af Ligningskommissionens — sikke da et hæsseligt langt Ord — Andragende i sidste Byraadsmøde, der kalder mig frem.

Lad mig sige det straks: Jeg er fuldstændig enig med D'hr. Borgmesteren og Alfr. Pedersen.

Hvad Nytte er der dog til at sende et Par Repræsentanter af Sted til Delegeretmøde og ofre de mange Penge; thi for en fattig Skærveslager med 22,50 om er 100 Kr. en pæn Skilling.

Formanden, Hr. V. P. Hansen var naturligvis selvskreven. Ikke vil jeg sige noget ondt om Manden; men Hr. Hansen ligger vel snart omkring Støvets Aar og maa forudsættes at glide ud ved førstkommande Valg, altsaa var Pengene spildt paa ham.

Skulde man følge Hr. Laurits Pedersen og sende 2 Mand — Hr. Pedersen er jo aldrig kneben, naar det gælder kommunale Midler (forstaar sig), maatte den anden naturnødvendig blive en af Socialdemokraterne, hvilket jeg finder var unødigt Spild af Penge. Ærede Læsere maa her selv finde Begrundelsen. Ergo burde Kommissionen simpelthen have sparet denne Udgift.

Maa jeg benytte Lejligheden til en lille venskabelig Henstilling overfor den ærede Kommission?

Kunde der ikke være Grund til at spare vor fattige Kommune for Udgiften til den megen Kommissionskaffe? Mon ikke disse Hundreder af Kroner aarlig til Kaffe kunde være anvendt paa en pænere og mere forsvarlig Maade. Hvorledes mener den ærede Kommission, det vilde tage sig ud, hvis Byraadet, Hjelpekassens Bestyrelse og Medlemmerne af de mange kommunale Institutioner og Udvalg gik i Ligningskommissionens Fodspor og gjorde ligesaa. Det vilde vist blive en artig Redelighed.

Vi Skærveslagere, der staar ude i al Slags Vind og Vejr, har nu den Skik at nyde Nationaldrikken af vor medbragte Thermoflaske!

Mads Madsen,
Medlem af Skærvesl. Fagforening.

Fodbold.

Paa Søndag vejer Flaget atter fra Gymnastikforeningens nye Bygning paa Fodboldbanen. Kl. 3,30 skal det ældre Hold kæmpe mod 1. Hold, begge af Allinge-Sandv. Vi anbefaler Borgerne at gaa en Tur op og se paa Kampen; det er fornøjeligt og spændende, og samtidig støtter De den initiativrige Forening med den lille Entre.

Biografen

Søndag Kl. 8. Aften.

Fædrenes Synd.

Skuespil i 6 Akter.

Det er min Kone.

Morsom Farce med Gøg og Gukke.

En ny 4—5 Personers

Bil udlejes

Tlf. 49. **Andreas Christensen,**
Nørregade, Allinge.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentskrivning, Dødsbohandling m. v.

Kontor i Allinge:
(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Sandvig Elektricitetsselskab

afholder ordinær Generalforsamling paa den gamle Raadstue, Mandag d. 30. Maj Aften Kl. 8.

DAGSORDEN:

1. Beretning om Virksomhed.
2. Regnskabsaflæggelse.
3. Forslag om Afgift af ny tiltrædende Medlemmer.
4. Valg af 3 Bestyrelsesmedlemmer.
5. Eventuelt.

Regnskabet ligger til Eftersyn et Par Dage før Generalforsamlingen hos Hr. Lærer Toft.

Bestyrelsen.

Se her!

Undertegnede har aabnet et Urmagerværksted i Nygade (overfor Hotel Allinge), og anbefaler jeg mig til det ærede Publikum med alt i Reparationer til billigste Priser.

NB. Knive, Sakse o. l.

slibes holdbart og billigt.

A. Liljeroth.

Vi anbefaler

vore gode Kvaliteter i

**Dame- og Børnestrømper,
Dame- og Børneundertøj,
Forklæder og Kitler.**

**Manchetskjorter,
Seler, Slips, Sokker,
Hatte og Huer.**

**NORD
LAND
DETS**

HANDELSHUS.

**Trænger Gardinerne
til Fornyelse?**

da se det store Udvalg, før De bestemmer Dem. Det samme gælder det gode Sengeudstyr, der sælges med fuld Garanti.

Nordlandets Handelshus.

Vore nye Uldmouseliner
er hjemkommet.

Nordlandets Handelshus.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Iscreme!

Vor anerkendte Iscreme:
NUCCA — VANILLE — ANANAS
er atter paa Lager i vort Depot i
Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

anbefales.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

**Det betaler sig
at bruge det bedste Foder
til Kyllingerne.**

Vi kan anbefale til spæde Kyllinger: **BBB Start**, og til større Kyllinger: **BBB Kyllingefoder** og **knækket Kyllingefoder**.

Disse fortrinlige Blandinger er fabrikeret af Blaakilde Møllers Fabriker, og vi er meget gerne til Tjeneste med Blaakildev Fodringsvejledning og Beretning om Fodringsforsøg.

Vore forskellige Sorter er netop de rigtige, hvorved De faar det største Udbytte af Deres Fjerkræ.

Produkten.

Sundheds-Rugbrødet HYGÆA

kun ægte med Mærket **HYGÆA normal Anbef. af Læger** paaklæbet.

Bages kun i følgende Bagerier:

C. M. Frederiksen, Svanemøllen, Svaneke. Andreas Didriksen, Rønne.

Rye Jørgensen, Østerlars. J. A. Hammer, Vang. M. Chr. Jensen, Klemens.

HYGÆA Rugbrød er mere velsmagende end det alm. Rugbrød.

HYGÆA anbefales af Læger og Professorer.

HYGÆA er let fordøjeligt og har stort Indhold af Æggehvide og Mineralstoffer.

Hotel

„Stammershalde“

Søndag d. 22. Kl. 8. Stort Bal.

Alexandersens Musik.

Allinge Teatersal.

Søndag d. 22. Maj Kl. 8.

„NEJ“ Sangspil i 1 Akt af Heiberg.

Derefter **Sommerrevy 1932** eller paa Kryds og tværs gennem Allinge med de sidste nye Schlagere

Dramatisk Recitation.

Billetter fra 1,00. Børn 50 Øre.

Se Plakaten.

Fin Musik med Refrainsang.

Klemens Kro.

Mandag den 23. Maj Kl. 8

„NEJ“ Sangspil i 1 Akt af Heiberg.

Derefter **Sommerrevy 1932** eller paa Kryds og tværs gennem Klemensker med sidste Schlagere.

Dramatisk Recitation.

Billetter fra 1,00. Børn 50 Øre.

Se Plakaten.

Fin Musik med Refrainsang.

Hasle Forsamlingshus.

Onsdag den 25. Maj Kl. 8.

„NEJ“ Sangspil i 1 Akt af Heiberg.

Derefter **Sommerrevy 1932** eller paa Kryds og tværs gennem Hasle med sidste nye Schlagere

Dramatisk Recitation.

Billetter fra 1,00. Børn 50 Øre.

Se Plakaten.

Fin Musik med Refrainsang.

**Allinge-Sandvig
Haandv. og Industrif.**

indbyder herved sine Medlemmer til et Møde paa Teknisk Skole, Mandag d. 23. ds. Kl. 8.

Forhandling om Vedtægt ang. Omløb med og Salg af Varer i Allinge-Sandvig Kommune.

**Allinge-Sandvig
Husflidsforening**

afholder Tirsdag den 24. Maj Kl. 8. Aften **Generalforsamling** i Christensens Havestue. Dagsorden foreligger paa Generalforsamlingen.

Bestyrelsen.

Formiddagsplads.

En ung Pige eller Kone kan faa Plads

Bladets Kontor anviser.

Paalidelig Barnepike

søges

Hotel Strandshot.

Allinge Kalkværk

Friskbrændt Kalk den 24. Maj.

Sommersko.

Allé Farver. Meget stort Udvalg. Priserne meget billige.

Nogle Par smaa Børnesko, hvide og graa, 1,25 pr. Par.

**Allinge
Fodtøjsmagasin**

Rø Ungdoms-

forening afholder festlig **Sammenkomst** paa Rø Afholdshotel SØNDAG den 22. Maj Kl. 8.

Kun Adgang for Medlemmer.

Bestyrelsen.

Tillavet Oliemaling

i alle Kulører i hel og halv Kilo Daaser føres kun i bedste Kvalitet.

Kulørte Emaljelakker i hele og halve Kilo Daaser.

Malerfernis.

Bedste Kval. til billigste Pris.

J. B. Larsen, Allinge

Vil De have pæne Gulve køb da

Gulv Lakfernis

hos I. B. Larsen, sælges 1/2 og 1 Kilo Dunke samt løs Vægt.

Stærkkogt Fernis anbefales til afslidte Gulve.

Bedste Gulvlak anbefales.

J. B. Larsen, Allinge.

Havregryn

til Kyllinger 15 Øre 1/2 Kilo.

J. B. Larsen.

Danske Sardinere

i **Tomat** 28 Øre Daasen

Dansk roget Sild i Tomat 40 Øre Daasen.

Røget Sølaks (Lakserstatning) i Skiver 90 Øre Daasen, anbefales som meget delikat og billig Paalæg.

J. B. Larsen, Allinge.

Billige Kranse, Dekorationer, Blomster forsendes overalt.

Bdr. Andersen,
Handelsgartneri,
Tlf. Allinge 110.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Stenværktøj

leveres paa Bestilling samt udføres alle Reparationer.

C. B. Svendsen, Smedeforr.
Allinge.

Kød, Flæsk, Pølser

modtages fremdeles til Røgning.

Hentes og bringes overalt.

Slagter Phillipsen, Sandvig, Tlf. 19.

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa

3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a

Alm. Sparekassevilkaar 4

Boxer udlejes.

Ung Pige

vant til Stuepige gerning kan faa midlertidig Plads fra 15. Juni.

Fru Rude.

Havkatten, Allinge.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.

WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.

Tilbud og Overslag gratis.

Barnevogne.

Stort Udvalg af nye, smukke Vogne er hjemkommet. Priserne meget rimelige.

Klapvogne, Legevogne,

Løbehjul, Cykleheste og

Vugger.

Alt Tilbehør føres. Gummiringe,

Kaleschehjørner, Hjulholdere m. m.

Kulørt Emaljelak

i alle Farver — anbefales til billigst mulige Priser.

P. C. Holm, Allinge.

Moderne Sommersko

faas til en billig Pris hos

Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Edel og Frank var blevet forlovede. Højtideligheden var fejret i den vordende Bruds Hjem, hos Edels Moder, den gamle Enkebaronesse. Foruden Franks Far, Jægermesteren, havde en Del af Familien fra begge de interesse-rede Parter været til Stede, og Aftenen havde stort set været saa konventionel, som slige Fester plejer at være.

Da Frank ved 11-Tiden sagde Godnat til sin Tilkommende, fik han blot Lejlighed til at kysse hende paa højre Haand, og Aarsagen hertil var, at Enkebaronessen og Jægermesteren stod paa hver Side og iagttog det unge Pars Afsked.

Men Frank skulde naturligvis alligevel have taget sin Kæreste om Livet og kysset hende paa Munden. Blind som han var af Kærlighed saa han ikke, at hun ventede det. Hendes lille søde Mund formede sig netop for at modtage et Kys, og Øjnene saa saa længselsfulde ud, at Frank maa have været usædvanlig blind, om han ikke saa det. Det gjorde han imidlertid ikke, og det er egentlig Aarsagen til denne Fortælling.

De to unge Mennesker havde danset stilfuldt sammen i Ridder-salen paa et Herresæde, de havde haft hinanden til Bords, havde flørtet lidt og diskret paa Jagttu-rene, og den gamle Enkebaronesse havde spurgt Jægermesteren om Sønnens Fremtidsudsigter og fundet dem helt gode. Edel havde en Arv i Vente, tilstrækkelig stor til at møblere et Hjem standsmæssigt — og saa blev de forlovede.

Frank anede intet om, hvad der skjulte sig bag Edels friske Ansigt — det før omtalte Haandkys viser dette tilstrækkeligt — og paa sin Side forstod hun vel heller ikke ham, hun følte sig halvvejs skuffet og troede at have faaet en rigtig Tørvetriller til Kæreste.

Naar de var sammen hos Enkebaronessen, viste Edel intet Tegn paa, at hun ventede, hendes Kæreste skulde vise hende mere haandgribelige Beviser paa hans Kærlighed, og gjorde han endelig et svagt Tilløb i den Retning, afviste hun ham koldt. Frank resignerede, maaske i Forventning om bedre Tider.

Og saa gav Skæbnen ham endnu en Chance, som han burde have benyttet sig af, men — naturligvis gjorde han det ikke.

Det var ved en Velgørenhedsfest. Edel havde bedt Frank om at gaa med sig — de sad ved et Bord og rent ud sagt kedede sig. Frank havde budt hende paa en Cafe complaint, med Henblik paa Enkebaronessens Ord om, at unge Damer ikke burde drikke Vin paa offentlige Steder — selv drak han en Whisky.

Heller ikke bød han hende af sit lille Guld-cigaretetui — atter Enkebaronessen.

Da de „velgørende“ Kunstnere var færdige, og Jazzorkestret spillede op til Dans, gik der ligesom et elektrisk Stød igennem dem begge. Edels smaa Pusselanker slog Takt til Musikken, medens Frank sad magelig henslængt med en Cigaret i den ene Mundvige.

I dette Øjeblik skulde han have taget Edel og danset sig til hendes Kærlighed — for det kunde han have gjort. Men naturligvis gjorde han det ikke, han vedblev at lege med sin Cigaret og gjorde en Bemærkning om, at der ikke var noget ved at danse mellem

alle disse vildfremmede Menne-sker.

Edel vaagnede op af sin Danse-drøm, hendes Fødder holdt op med at agere Taktstokke, og halvt surmulende svarede hun: — Nej, jeg vil helst ikke danse. For min Skyld kan vi godt gaa.

Hun drak det sidste af sin Kaffe, og fik i det samme Øje paa et Kort, der laa paa Bordet.

— Hvad er det, spurgte hun.

— Aa, svarede Frank tonløst, det er kun et af disse sædvanlige Indbydelser til et Karneval. Det interesserer os jo ikke, tilføjede han.

Edel bøjede Hovedet en Smule, saa paa ham, men sagde ingenting — og det var hendes Fejl.

De gik. — Men mærkelig nok havde Edel glemt at lægge Kortet tilbage paa Bordet. Hun holdt det gemt inden i sin smalle, fine Haand, og ude i Garderoben lod hun det stille glide ned i Lommen paa sin Pelskaabe.

Der gik nogle Dage, og Frank var atter paa Besøg hos sin lille Kæreste. Edel, Enkebaronessen og han dasede over Teen, Kiksene og Orangemarmeladen.

Pludselig sagde Enkebaronessen: — Det er kedeligt, Frank, men Edel kan ikke gaa med til Koncerten i Aften — maaske...

— Ja, Frank, faldt Edel ind, Du bliver vel ikke ked af det, hvis Mor gaar med dig i Aften i Stedet for. Sagen er, at Gurli, min Veninde har inviteret mig hjem til sig i Aften, en Invitation, jeg ikke godt kan sige Nej til. — Du ser saa ked ud af det Frank, hvis Du ikke synes, saa sig bare til, saa maaske...

Frank mumlede et: — Jo, naturligvis, men det lød nu ikke helt ægte.

— Saa gaar Du altsaa med mig, Frank, konstaterede Enkebaronessen. — Du sætter jo selv stor Pris paa Chopins Musik.

Frank gentog sit „naturligvis“ og lo tvungent.

Da Enkebaronessen lidt efter forsvandt ud i Køkkenet, spurgte Edel:

— Du er vel ikke ked af at følges med Mor, Frank?

Nej, naturligvis ikke. Ved Du for Resten, naar Koncerten er forbi?

— Ved 10-Tiden antager jeg. Men vil Du gøre Mor rigtig glad, skal Du bagefter tage hende med ind i Palmehaven. Det vilde minde hende om tidligere Tider.

Frank virrede lidt med Øjnene:

— Edel, kunde Du tænke Dig efter Chopin at høre Jazzmusik?

Nej, det maa Du ikke bede mig om, og jeg har iøvrigt ogsaa lovet et Par Venner at komme og spille Bridge i Aften. Det kan ogsaa nok naas efter Koncerten.

Snart efter tog han af Sted. Hun rakte ham sin Haand, han tog den, men kyssede den ikke.

— — —

Ved 9-Tiden samme Aften kørte en Bil op foran det flotte Danse-etablissement, og den guldressede Portier ledsagede bukkende en lille Dame, næsten helt indhyllet i en stor Aftenkaabe, ind ad Foyeren. — Trods Pelskaaben var det klart, at det ikke var nogen helt sikker Verdensdame, og et pludseligt Vindstød aabenbarede en lille Pierette.

Det festligt smykkede Danse-lokale var klædt i sin fineste Puds, og et inciterende Orkester sendte smægtende, synkoperede, vilde, fantastiske, eggende, blide, stormende, harmoniske Melodier ud over det bølgende Menneskehav.

Klokken var elleve, og det hele syntes et Virvar. Kolumbiner og

Krinolinedukker trippede frem mellem slanke Bajaderer og fyldige Borgmestermaver. — Det var Karneval.

Ved et Bord henne i et Hjørne sad en lille Pirette og drak Citronsodavand med sig selv. Hendes Ridder, en af de tre Musketere, havde forladt hende for at gøre en Haremsdame sin Opvartning. Pieretten var ingen anden end Edel „paa Besøg hos Gurli“.

Der var netop kommet en hel Del nye Gæster ind i Dansesalen, og en af dem, en sort Domino, kom hen til hende. Han var høj og slank, og Edel forestillede sig, at Ansigtet under Masken var smukt. Hun sagde derfor Ja, da han bad hende om en Dans.

Næppe var de kommet ud paa Gulvet, før Edel fik en Fornemmelse af, at hun var hjemme hos Enkebaronessen sammen med Frank. Men saa begyndte han at tale, og selv om Røsten lignede En, hun havde hørt før, var det han sagde, saa kvikt og morsomt, at det umuligt kunde være ham.

De dansede godt sammen. Den første Dans blev til flere, mange.

Da de blev trætte, søgte de Hvile i et lille Sideværelse.

Om en halv Time skulde Maskerne falde, men hun nægtede at gaa med til det.

— Hvorfor er De saa bange for at vise Deres Ansigt? spurgte han.

— Jeg er forlovet, kom det lidt forsagt fra hende.

— Er det en Aarsag? Jeg er ogsaa forlovet.

— Hvorfor har De saa ikke deres Kæreste med?

— Hun er ude.

— Ved hun, at De er her i Aften?

— Ved Deres Kæreste, at De er her?

To Minutters Pause.

— Naa, vi behøver vel ikke være ubehagelige mod hinanden, brød hun Stilheden. For Resten er min Kæreste en rigtig Tørvetriller.

— Virkelig?

— Tænk Dem, han har endnu ikke kysset mig rigtigt paa Munden.

— Saa skulde han have haft min Kæreste. Hun har nemlig allernaadigst kun tilladt mig at kysse hendes Haand.

— Ja, men saa er De da ogsaa lige saa dum som...

— Nej, nu maa jeg protestere. Jeg skal bevise...

— Hvis De bliver nærgaaende, gaar jeg.

— Aa, De maa ikke være for haard imod mig, jeg har maattet døje 2 Timer Chopin i Aften.

— De var maaske sammen med deres Svigermor?

— Netop, med min tilkommende Svigermor. Man skulde næsten tro, De var Tankelæser.

Hele Sandheden gik med et op for Edel. Hun begyndte et le saa ubehersket og hjerteligt, at hendes Domino troede, hun havde mistet Forstanden — men saa spurgte hun:

— Skærer Jazzmusik ikke væmmeligt i Ørene efter Chopin?

— Nej, den er helt himmelsk mod det, jeg har hørt.

De sad stille en Stund, indtil Edel udbød:

— De skal faa et Kys, hvis De vil love mig een Ting.

— Hvad lover man ikke for et Kys af en fortryllende Mund.

— De skal i Morgen, naar De er sammen med Deres Kæreste, tage hende om Livet og kysse hende paa nøjagtig samme Maade, som De — maaske — om et Øjeblik kysser mig.

— Ja, men hvis hun nu ikke

vil. Jeg kan da ikke kysse hende mod hendes Vilje.

— De har mit Ord paa, at hun vil kysse Dem præcis paa samme Maade, som jeg — muligvis — gør det.

— Saa lover jeg det.

— Men een Ting til. — Næste Gang, De gaar paa Karneval, skal De først spørge Deres Kæreste, om hun ikke vil med.

— Det vil hun ikke. Hun hader den Slags. Jeg tror hun kalder det vulgære Fornøjelser.

— Hader hun Karneval? Det maa være en højst underlig ung Dame.

— Naa, underlig kan man ikke kalde hende. — Hun er blot lidt knibsk. En Smule fornem. — De forstaar, hun tager alt fra oven og nedad.

— Hun er med andre Ord en rigtig vigtig en?

— Naa ja, maaske hun har en lille Svaghed i den Retning. Men hun har vist ikke kunnet blive anderledes med den Opdragelse, hun har faaet. Jeg tror ikke, det nytter at sige noget til hende.

— De faar intet Kys af mig, før De lover at spørge hende. — Siger hun Nej, har De gjort Deres Pligt.

— Men er det nu ikke Synd imod hende, hvis jeg virkelig kysser Dem.

— Nu ikke saa højtidelig. Altsaa, det er en Aftale. Vi kysser hinanden, og saa...

De kyssede hinanden. Et langt, langt Kys. — Saa forsvinder hun ud og blev borte for ham, hvor meget han end søgte.

— — —

— Hvorledes gik det saa med Bridgen i Aftes, Frank? spurgte Edel, da han næste Eftermiddag besøgte hende.

— Aa, svarede han undvigende, der blev ikke noget af det.

— Det var da ærgerligt. Saa kedede Du dig vel. Jeg havde det for Resten saa morsomt.

Frank mumlede noget om, at det glædede ham at høre. Men for Resten havde han lidt Hovedpine.

— Var det ikke en god Koncert? spurgte Edel videre.

Jo, naturligvis, Chopin er jo altid god.

— Det er bare en Skam, Frank, at han ikke har skrevet lidt Jazzmusik. Han vilde sikkert...

— Mener Du — er det Chopin, Du taler om?

Edel svarede ikke, hun saa blot paa ham med et Par store, leende Øjne.

Frank blev helt forleden.

— Jeg forstaar dig vist ikke rigtigt, Edel.

— Nej, men Du skal faa at se, at Du snart vil gøre det. Nu skal jeg ringe paa Teen.

Da Pigen straks efter rullede det lille Tebord ind, var der Te til Edel og Whisky til Frank.

— Jeg tror, det er det Mærke, Du drikker, sagde hun.

Frank stammede noget, der skulde ligne en Tak, men lignede iøvrigt et stort Spørgsmaalstegn. De sad en Stund og drak i Stilheden.

— Sig mig, Frank, har Du aldrig været paa Karneval?

Men et Bump satte Frank Glas-
Glasset fra sig paa Bordet.

— Jo... naturligvis.

— Er det ikke morsomt? fortsatte Edel.

— Det kan være det. — Frank blev mere og mere usikker.

— Er det ikke lidt spændende at være sammen med Damer, danse lidt med dem og maaske ogsaa flirte lidt med dem uden at vide, hvorledes de egentlig ser ud.

— Ja, men hvis hun nu ikke

— Det er et underligt Emne, Du diskuterer i Dag, Edel.

Hun tav, og lidt efter lagde han sine Hænder paa hendes Skuldre og sagde: — Maa jeg kysse dig, Edel?

Hun gemte sig ind til ham, og deres Læber mødtes i et langt, langt Kys.

Pludselig slap han hende.

— Edel — Du — Du — er Du?

— Ja, Frank, jeg er din lille Pirette fra i Gaar. Og Du er en rigtig dum Dreng.

Og saa kyssede de hinanden igen.

Gamle Mundheld.

—0—

Af en gammel Bog.

Thye Brahe havde mange Elever paa Hveen; blandt disse var Peder Jacobsen fra Glemløse paa Fyen. Aar 1591 udsendte han en Bog indeholdende Bejrsvarer og Spaadomme. Af denne Bog, hvorefter der endnu findes enkelte paa vore Biblioteker, skal nævnes følgende:

— Naar Solen gaar op eller ned og synes ganske bleg, dum og gulgattig, vil hun give hastig Regn.

— Er Maanen overmaade hvidagtig blandt med rødt Solfarve inden i Søffen med meget spidse Horn, da giver han Tegn til Klarhed.

— Springer Fiffene tit og ofte over Blandet udi klart Vejrlig, ligesom de vil give den nem op i Luften, da springer de imod den nærværende tilkommende Regn, som er forhaanden.

— Naar Ederkopperne paa Vægge og andetheds og imod deres Bane nedfalde, ligesom de kunde ikke krybe, da forkynder de, at man har Regnvejr i Vente.

— Naar unge Kvier løber, ligesom de var rasende og gale, hid og did, da er det et vist Tegn paa Regn.

— Naar Hunde vælter sig paa Jorden, da er det et vist Tegn paa Blæst.

— Naar Frøer kvæker og striger særlig højt, da forkynder de baade Regn og stærk Blæst.

— Derjom Vinteren er vaad, dog ikke for vædsfuld, og Marts Maaned tor, April fugtig, og Sommertiden giver Sæden bekvemt tørt Vejr, da er det et godt Tegn til et grødefuldt Aar.

— Naar Løv, Dun og faadanne Tingester flyver hid og did udi stille Vejrlig, da har de Stormens Tegn med sig.

— Naar Huden paa Menneskenes Hænder tørres overmaade, og deres Læber revner udi Huden, og det sker ikke formedelst nogen indvortes unaturlig Temperament, da er det et Tegn paa, at Luften famler Fugtighed op til sig, hvorfor Regnen er snart i forvente.

— Driver Spindelbæver og andet faadan Flok hid og did i Luften uden nogen vis Marsag, da er Storm og Regn i Vente.

— Naar Ratten idelig og længe slifter fine Forfødder og stryger sig paa Halen, ligesom den vilde to og kæmme sig, da venter den Regn.

— Mus og Røtter fører ogsaa Vidnesbyrd til Regn, naar de piber højt og springer eller løber i Pobetal ud af deres Huller.

— Hvis mange Muldvarpe grave deres Hul højere end de ellers plejer, da frygter de den tilkommende Regn.

— Naar Vandfugle, som plejer at leve udi Åer, Søer og smaa Floder, forlader disse og begiver sig til større Vandfjælinger, som ikke saa let frykter til, da forventer de en meget streng Kulde og Frost, som ikke saa snart vil forandres til Tø.

— Finder man Døme i Egeåbler, da er det et Tegn paa Ufrugtbarhed og Dyrind. Finder man Fluer udi jamme Øbler, da er det Varjel for Krig. Men ser man jamme Sted Ederkopper, da formener man at Luften er befængt med Forgift,